

въ далечно мѣсто. Подирь неколко време, пакъ се подигналъ бой въ Греческата земля, станало нѣжда заради тогова Генерала, проводили мѣ писмо, въ кое то се подписали сички те началници и първенцы Гречески, выкатъ го да си доди въ Отечество то и мѣ се обѣщаватъ, какъ нема да мѣ направатъ никаква повреда и никакво озлобленіе. А онъ се не увѣрилъ никакъ на техно то обѣщаніе, и нащелъ да се вѣрне въ отечество то си. Тогива единъ отъ неговите пріатели мѣ реклъ: **Э** пріатлю Алкѣвѣдѣ! защо не си отидишь; сичкото отечество те выка сосъ обѣщаніе, какъ нема да ти стори никакво озлобленіе. Отговорилъ тогива Алкѣвѣдъ и реклъ: азъ Отечеството си вѣрвамъ, но заради животъа си нити майка си можемъ да повѣрѣвамъ. Другое убъ все, жи зни же моеи, ни же матери. Сирѣчь каккото и да поишатъ отъ мене Адинани те послѣшвамъ ги и вѣрвамъ ги, а за животъа си никого не вѣрвамъ, нити самата си родителница. А защо така; заради това: защо то имамъ само единъ животъ, като изгубимъ него, изгубвамъ сичко.

Видите ли какво разсѣжденіе и каква опасность ималъ Алкѣвѣдъ заради животъа си, за кого то се грижилъ и боалъ много да го не изгуби, чи само единъ животъ ималъ. А нѣе Хрѣстіани колкѣ дѣшы имаме, за които никакъ не се грижиме; Алкѣвѣдъ за животъа си, който е времененъ; чи толкѣва опасность ималъ: сирѣчь толкѣва го пазилъ и се боалъ